

Κύριε, μνήσθητι των δι' ευλόγους αιτίας απολειφθέντων...

/ Ρήματα ζωής

«Κύριε, άκουσα τον λειτουργό Σου σήμερα να δέεται υπέρ των δι' ευλόγους αιτίας

απολειφθέντων αδελφών ημών.

Κι ο νους μου καρφώθηκε σ' αυτούς. Θέλω να τους βρω, να τους ανακαλύψω κι ύστερα πύρινη δέηση να αναπέψω γι' αυτούς. Ποιοι είναι, Κύριε; Ποιοι είναι αυτοί που δικαιολογημένα στέκουν την ώρα της Θείας Λειτουργίας μακριά από τον Οίκο Σου;

Είναι σίγουρα αυτοί που η ασθένεια τους κρατά μακριά από τον εκκλησιασμό. Αυτοί που η καρδιά τους λαχταρά, μα το σώμα αρνείται. Η ψυχή σκιρτά να βρεθεί κοντά Σου, μέσα στην ζεστή αγκάλη του Ναού Σου, μα η σαρξ, ασθενής, δεν συγκατανεύει.

Είναι και οι συνοδοί τους, οι φύλακες άγγελοι των ασθενών που, στο Νοσοκομείο ή στο σπίτι, υπομονετικά παραστέκουν και με αγάπη διακονούν. Με την αγάπη τους νικούν τις ανάγκες της ανθρώπινης φύσης, ξεπερνούν τα ανθρώπινα μέτρα, αποκτούν δυνάμεις που ποτέ δεν είχαν...

Είναι κι οι άλλοι, που εργάζονται σε βάρδιες, σε υπηρεσίες, σε εργοστάσια, στα νοσοκομεία, οι αστυνομικοί, οι στρατιωτικοί... άνθρωποι που διακονούν την κοινωνία από θέσεις που δεν επιτρέπουν γιορτές και σχολές. Επαγρυπνούν για την δική μας υγεία, για την δική μας ασφάλεια, για την εθνική μας ακεραιότητα...

Κύριε, μνήσθητι των δι' ευλόγους αιτίας απολειφθέντων... Στείλε σε όλους τη θεία Χάρη Σου, για να γίνει...

Στους πρώτους βάλσαμο και γιατρεία...

Στους δεύτερους υπομονή και κουράγιο...

Και στους τελευταίους δύναμη, αντοχή, θάρρος, φρόνηση, προστασία και σκέπη...»

«Από το περιοδικό «Λυδία» Τεύχος 484, Ιούλιος 2013»